

Opazke.

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici
Torrente, 12. Vsak list mora biti frankiran.
Rokopisi se ne vračajo.

Inserati

Inserati (razne vrste naznanila in po-
slanice) se zaračunajo po pogodbi; pri
kratkih oglasih z drobnimi črkami se
plačuje za vsako besedo 2 nov.

Naročnino, reklamacije in inserate pro-
jema opravništvo, ulica Torrente 12.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Edinost.

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in
soboto ob 1 uri popoldne.

Cena

Cena za vse leto s prilogo 7 for., za
pol 3 for. 50 nov., za četrt leta 1 for.
75 nov. — Edinost brez priloge stane
za celo leto 6 for., za pol leta 3 for.,
za četrt leta 1 for. 50 nov. — Posa-
mezne številke se dobivajo pri oprav-
ništvu, v prodajalnicah tobaka v Trstu
po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po
6 nov.

V edinosti je moč.

Velikonočni piruhi!

Niso bili baš obilni velikonočni
piruhi, katere smo dobili mi Slovenci,
ali nekaj se je vendar zgodilo, kar
nas more veseliti. — Na predlog tu-
kajšnjega višjega sodišča so bili nam-
reč po ministerstvu prava imenovani
štirje novi svetovalci, dva pri c. kr.
deželnem sodišču v Trstu, dva pa
pri okrožnem sodišču v Rovinju, vsi
ti štirje gospodje so popolnoma zmožni
slovenskega oziroma hrvatskega jezika
in so tudi toliko rodoljubni in pra-
vični, da bodo v postavnej meji po-
speševali uradovanje v slovenskem,
oziroma hrvatskem jeziku ter ne sta-
vili zaprek, kakor je bila žalibože pri
nekaterih višjih in nižjih sodcih navada.
Imenovani dobro poznajo naš narod,
so njega prijatelji, in s tem je tudi
stvari sami veliko usluženo.

Kar pa je še večje važnosti, to
je, da se je s tem imenovanjem omo-
gočilo, da se tudi pri okrožnem so-
dišču v Rovinju vrše obravnave v
hrvatskem jeziku, kar dosedaj ni bilo
mogoče, ker tam ni bilo zadosti slo-
vanskih sodnikov, ki bi bili hrvatski
jezik tako dobro razumeli, da bi bili
mogli preslišati hrvatske stranke brez
tolmača. To je torej uže jako lep pri-
dobitek, za katerega smo hvaležni
gosp. predsedniku tukajšnjega višjega
sodišča in pa gospodu ministru prava.

Druga vesela vest je ta, da je
budgetni odsek drž. zbora z veliko
večino sprejel to le po dr. vitezu
Tonkliju nasvetovano resolucijo:

»Vladi se naroča, naj, izvršujoč
od poslaniške zbornice uže večkrat
sklenene resolucije, odpravi pripravne
kurze, ki obstoje za slovenske učence
v Celji in v Gorici, ter naj osnuje za
spodnje razrede na državnih gimna-
zijah v Gorici, v Trstu, v Mariboru

in v Celji slovenske paralelke; na
spodnje gimnaziji, ki se ima preme-
stiti iz Pazina v Pulj, pa hrvatske
paralelke, in naj jih odpre uže v pri-
hodnjem šolskem l. 1887-88.

Dalje se vladi naroča, naj se v
državnih gimnazijah v Celovcu in
v Beljaku, in na državnih realkah v
Mariboru, v Celovcu in v Trstu slo-
venski jezik proglasi za obligaten učni
predmet z slovenskim učnim jezikom,
ki ga imajo podučevati postavno kva-
lificirani učitelji in ga zahtevati tudi
kot predmet za zrelostni izpit, kakor
to uže sedaj velja na realkah v Ljub-
ljani in v Gorici.«

Od Velikonemške strani se je
sicer ugovarjalo tej resoluciji, takim
ugovorom se mi niti ne čudimo; ali
danes je gotovo, da bode ta resolucija
tudi v seji drž. zbora sprejeta z ve-
liko večino in da bode državno-
zborna desnica na vse mogoče na-
čine na ministra za uk in bogočastje
pritiskala, da vendar izvede terjatve
pravice in pedagogičnih načel. Naši
poslanci zdaj sploh ne morejo in ne
smejo več mirovati, dokler se to ne
izvede, kar terja ona resolucija, ka-
tero je stavil vitez Tonkli po izreč-
nem sklepu kluba slovenskih poslancev,
vsled česar je treba brigo za stvar
pripisovati vsem našim poslancem,
tudi tistim, ki ne sede v budgetnem
odseku in voraj niso imeli prilike sami
stvari zagovarjati. Veseli nas tudi, da
je dr. Tonkli podrezal ministra tudi
zarad ljudskih šol v Trstu in okolici
in zarad tržaške obrtniške šole.

Tržaško lahonski listi se sicer
nekaj repenčijo, češ, da se Tonkli
nema mešati v tržaške zadeve, ampak
on naj se briga le za Goriško. —
Tudi tem listom naj velja zgornja
opazka, daje g. Tonkli govoril v imenu
slovenskega naroda sploh in torej še

posebno tudi v imenu slovenskega
državnega poslanca tržaškega, gosp.
Nabergoja in da je bil v tem obziru
bolj v pravici, nego so v pravici
Istrski ali Tridentinski poslanci, kateri
se potezajo, ali se bodo potezali za
italijansko vsučilišče v Trstu.

Še je treba omeniti, da g. vitez
Tonkli, ako se je potezal za boljšo
uredbo šolskih razmer, ni govoril le
iz slovenskega narodnega, temuč še
bolj iz pravega avstrijskega stališča,
in iz tega stališča govoriti in pote-
zati se, dolžnost je vsacega moža, ki
je zvest starodavnej Avstriji in njenej
linastiji.

Vsakdo, kdor le more misliti,
dobro ve, da so baš tržaške šole in
njih sedanjo upravništvo krivo, da se
tržaška mladina toliko odtujače držav-
nej ideji in navdušuje za ideale, ki
se s poštenim avstrijskim mišljenjem
ne strinjajo. — Baš zarad tega pa je
treba vladi oči odpreti in ker tega
patriotje à la Burgstaller gotovo ne
storé, da se ne zamerijo kateriji, kar
bi radi sedeli na vseh le mogočih
stolih, — baš zato je treba, da se drugi
Primorski poslanci, ki imajo kaj več
državniške sposobnosti, pobrigajo za
prave avstrijske interese tukaj na juž-
nej meji.

Malo pa nas more veseliti od-
govor ministra, ki je popolnoma ne-
jasen in kaže nek strah pred posku-
šnjo, da se odvozla ta gordiški voz.
— Vlada je stem pokazala, da nema
mej seboj nobenega Aleksandra veli-
kega. — Minister je namreč izrekel,
da mu dela rešenje tega prašanja,
akoprem ga tudi on želi, dosti pre-
glavice. — Mi pa prašamo: Ali ne
velja v glavnih načelih za vse avstrij-
ske dežele enaka šolska državna po-
stava? Ta postava tirja krajne šolske
svete, ki so povsod, le v Trstu ne.

Ta stvar bi se vendar morala nekoliko
resno prevdarjati in tako rešiti, da bi
v šolskih zadevah ne odločevalo mestno
starešinstvo (delegacija), ampak po-
saben šolski svet, voljen na način,
kakor v vseh drugih deželah.

Kakor pa je bil odgovor zarad
ljudskih šol jako nedoločen, prav tako
nedoločen je bil tudi odgovor zarad
učnega jezika na prih, trž. obrtniške
šoli, katero ima vzdrževati vlada. —
Minister je bajé odgovoril na dotično
prašanje, da se bode po razmerju za-
pisanih učencev skrbelo za to, da
bodo slovenski učenci dobivali poduk
v svojem materinem jeziku, ne da bi
bilo zarad tega treba spreminjati do-
ločbe zarad učnega jezika. — Ka-
košne so te določbe zarad učnega je-
zika?

Po našem menenju so tukaj raz-
mere take, da se bodo po največ oko-
ličani in sinovi Tržaških rokodelcev
deležili tržaške obrtne šole; oboji ti
pa so Slovenci. — Torej bi moral
biti učni jezik na omenjeni šoli ita-
lijanski in slovenski, in bi se uže mo-
rali precej nastaviti tudi taki učitelji,
ki so slovenskega jezika toliko zmožni, da
bodo znali v tem jeziku podučevati.
— Na naših poslancih bo torej, da
bodo, kadar pride stvar v sejo, zahte-
vali jasno določbo glade učnega je-
zika, in sicer, da bode na obrtniške
šoli imel slovenski jezik prav isto ve-
ljavno, kakor italijanski; to terjajo raz-
mere in ako se nima v tej šoli uvesti
tudi slovenski jezik kot učni, potem
pač ne vemo, v kateri šoli bi se to
moglo bolj po pravici in oportuniteti
zahtevati. — Mi se torej nadajamo, da
se stvar v drž. zboru natančno po-
jasni in tudi tako reši, kakor zahteva
stvar in korist države.

PODLISTEK.

Srce jej je počilo!

Spisal Maks W. — enthurm: poslovenil Fran
Št. Andrežki.

I.

Ein wenig Lieb' ist karg und leer,
Ein wenig Lieb' ist keine.
Viel Lieb' ist eben auch nicht mehr,
Lieb' ist die ewig Eine;
Lieb' ist nicht wenig und nicht viel!
Denn Lieb' ist ohne Mass und Ziel!

»Cele tri mesece, gospica! To je pa
cela večnost!

Lep mlad mož, kojega spoznamo na
prvi pogled kot pravega Francoza, izgo-
voril je nestrpljivo te besede. Gospica,
kojej so bile namenjene, morala je biti
Nemka, pa ona onih, ki so prehodile v
svojem življenju uže marsikatero deželico,
in videle uže marsikaj. V njenem kretanju
prikazovala se je neka prijetna eleganca.
Njena obleka je bila sicer preprosta, a
prijetna. Soba, v kojoj se nahajamo, je
srednje velikosti in preprosto vrejena. Edini
njen kras je lep glasovir, na kojem je
nekaj cvetičnih šopkov. Na notnem pultu
je razgrnena notna knjižica — Verdijev
»Trovatore!« Gospica je bila Jovana Wer-
nerjeva, primadona neke večih opernih
družb, ki je mislila ostaviti malo mestice
Karaguzo na južnej Francoskej. Njen
družnik je bil markiz Gaston de Castag-

nier, glavni ud najstarje družine v okrožji,
kraljevega pokoljenja vsaj po materi. V
mestici se je govorilo, da dvori krasnej
primadoni; ona je bila pa vsekako dovolj
krasna, da ni bilo čuda, ako so se komu
radi nje možjani zmešali. Njene velike,
nežne, gazeline oči, lepo vravnane obrvi,
obraz še nepokvarjen po lepotilnih pomoč-
kih, sploh na kratko rečeno, mislimo si
lahko, da je »gospica Wernerjeva«, kakor
jo v Karaguzi splošno imenujejo, unemala
srca.

»Cele tri mesece! Zdi se mi cela
večnost!« ponavlja markiz.

»Pa kratka,« odgovori mu ona.

»Vam gospica — naj bode!« reče on
razjarjen.

Ona se mu približa, položi bojazljivo
svojo roko na njegovo ramo ter reče:
»Danes, zadnji dan naj bi se prepirala?«
Tebi se zdi dolgo, Gaston, a meni gotovo
še daljše!

Gaston jo objame in njegove ustnice
se dotaknejo njenega gladkega čela, ki
je slonelo na njegovem ramenu. Trenotek
ostane ona v njegovem naročju, potem pa
odstopi z globokim vzdahljem.

»Misliš, da mi je prijetno, ko moram
oditi, Gaston — o Ti veš, Ti moraš ve-
diti, da mi srce poka, Ti veš, da mislim
pri vsakej besedi, pri vsakem dejanji le
na Te. Glej! Tu hranim Tvoje vijolice,«
govori ona, dotaknovši se z roko drago-
cene šatule, »tu med mojimi najdražjimi
spominki, z lasmi in podobo umrlega mi

brata počivajo sedaj uže ovenele cvetice,
kakor ovene tudi Tvoja ljubezen, Gaston,
in sicer precej ko odidem!«

»Kako naj Te kaznujem radi teh be-
sed?« odgovori Gaston smehljaje, »Jo-
vana, Ti veš, da Te še jutri poročim, ako
bi le hotela dovoliti! Hočeš li, krasotica?«

Jovana spusti se v nizki naslonjač, on
pa jo prime za roko, ter poklekne pred
njo.

»No sedaj pogovoriva se! Da ali ne,
to se vpraša!«

»Ne! odgovori Jovana trdo. »Ne sedaj,
ne kasneje! Ne bodi hud, Gaston — sedaj
me ljubiš, to vem a . . .«

»Ljubil Te bodem na veke, Jovana!
Nisem vročekrvnen mladenič, da bi menjaval
svoje občutke vsak hip!«

Ona se žalostno nasmehne ter reče:
»Bi Te mogla ljubiti, kakor Te ljubim,
ako bi to mislila? Gaston, jaz Te le preveč
ljubim!

»In vendar me nočeš osrečiti, Jovana?«

»Osrečiti — ubogi prijatelj!«

»Da osrečiti,« ponavlja on, »ljubim
Te, Jovana — popusti to nevšečno življenje
in bodi moja soproga!«

»Nevšečno,« ponavlja Jovana zaru-
devši.

»Meni je nevšečno, Jovana! Misliš,
da mi je prijetno, ako moram opazovati
večer za večerom, kako poješ in igraš pro
publico, kako Te sme oni Jakvemini vzeti
v naročje, in kako mu Ti tako zaupno in
ljubeznjivo v obraz pogleduješ?«

Sladkodoneč smeh Jovanin ga zadrži
v daljem govoru; a nakrat stemni se njen
obraz, in ona odgovori s trdnim in mrzlim
glasom: »Spozabljaš se, da je gospod Ja-
kvemin oženjen, da je njegova soproga
moja prijateljica, da se vede na odru, ka-
kor tudi zunaj proti meni jako spoštljivo,
in da me ni razžalil celi dve leti, kar sem
pevka, na najmanjši način.« Jovana ob-
molkne, a predno more Gaston odgovo-
riti, nadaljuje jako strastno: »Jaz ljubim
svojo umetnost; od svojih ravnateljev sem
uživala le prijaznost, od svojih drugov in
družic, da celo od občinstva isto tako; in
celo, ako bi se s Teboj omožila, ne bi
mogla svoje umetnosti opustiti!«

»Pa praviš, da me ljubiš!« reče on
britko.

»O — odpusti mi, preljubi — nisem
Te hotela tako razžaliti, še celo za ves
svet ne!« reče Jovana, ter ihti neprene-
homa. Gaston jo objame ter jo hoče vsaj
nekoliko potolažiti.

»Tako ne gre!« reče ona čez nekaj
časa. »Moram v gledališče. Gaston, bodeš li
zvečer tam?«

»Da, bodem z svojo materjo in Berto.
Me moraš li uže sedaj posloviti, Jovana?
Se li vidiiva jutri?«

»Mi odpotujemo z brzovlakom ob
enej uri.«

»Potem smem priti zjutraj?«

»Ako Ti je drago!«
»Jovana! Od mene ne sprejemaš nič
druzega, kakor cvetke, a veselilo bi me,

Politični pregled.

Notranje dežele.

Velikonoč bo rudeča, ko sneg skopni, začno se pomikati vojske; tako je pred dvema mesecema pisalo mnogo časnikov. Hvala Bogu, njih prorokovanje se ni uresničilo, velikonoč se je prizibala na oličnem brstu; če tudi še ni vsaka nevarnost odstranjena, vendar se je svet pomiril in vso nado gojimo, da se Evropi vsaj letos še mir ohrani. Da je vstal tak vojni krik, tako rožljanje z orožjem, tega je največ kriva nemška vlada. Ona, videča francoske priprave za vojno in gledajoč Boulangerjevo postopanje, hotela se je na vsak način zavarovati in zato je od državnega zbora zahtevala pomnožitev vojske. Ker je pa Bismark videl, da večina državnega zbora tega zahtevanja ne dovoli, zato je po svojih organih zatrobil v bojni rog in glas tega rogá je odmeval po vsej Evropi, ker Bismark je danes nek orakel, na katerega se vse ozira. Ko je Bismark s pretnjo, da vstane vojna, dosegel svoj namen ter mu je državni zbor privolil, kar je hotel, potihali so bolj in bolj bojni glasovi; nevarnost od Francozov se manjša in tudi bolgarsko prašanje ne kalí več miru. A ta mir — ki je vendar le gnjil — drago so plačale države i narodi. Skoraj vse države v Evropi, tudi manjše, zahtevale so za vojaške potrebe ogromne svote, katere so zastopniki tudi dovolili in tako se je zavalilo državljanom novo breme na žuljave rame. Vse te žrtve vendar ne ubranijo, da bi prej ali slej ne vzdignola krvave glave vojna pošast; preveč je netila, prezapletene so mejnarodne razmere, preveč je bajonetov, prevelike so finančne zadrege, preteška bremena, prenegotove socialne razmere. — Mej tem pa, ko so se začasno hudourni oblaki v Evropi nekoliko razpodili, začelo se je zopet oblačiti v srednji Aziji. Ni več dvombe, da se v Avganistanu pripravlja upor, če ni uže počil; v notranjo avgansko vojno pa se bosti brez dvombi vtikali Angleška in Rusija, in ker so interesi teh dveh držav v Avganistanu v navskrižju, prav lahko se zgodi, da tretji skupaj ter se bodo Angleži tresli za Indijo.

Poslanska zbornica se vsled določbe načelnika dr. Smolke 23. t. m. zopet odpre; razprava o proračunu se utegne 25. ali 26. začeti.

Da Dunaji je bil na velikonočni ponedeljek veliki vojni svet pod cesarjevim načelništvom. Sklepalo se je o prevredbi deželne brambe.

Avstrijska in ogerska deputacija, ki imati določiti delež, koliko bo ena in druga država polovica plačevala k skupnim troškom, snideti se še ta teden na Dunaji v dogovor. Ako se ne zedinijo, ker to pojde teško, potem ogerska deputacija to poroči državnemu zboru. Upa se, da se obojestranskej vladi posreči porazum; ako pa tudi to izpoddleti, potem mora krona storiti razsodbo.

O gri se že bojé, da ne bi Čehi nehali kupovati ogerskih pridelkov. Nemzet obžaluje, da se na Češkem močno agituje proti kupovanju ogerskih pridelkov, in se

ko bi hotela to nositi, govori Gaston, ter jej podaja jako lep dragocen prstan, okrašen z diamanti.

Jovana se pripogne ter poljubi njegovo roko.

„Kaj ne — Jovana?“ reče brzo Gaston, „kaj ne, da sprejmeš to malenkost, preljubljena?“

„Prstan je jako lep,“ odgovori ona milo, „pa — jaz ne ljubim dijamantov. Hočeš li iti k zladarju ter kupiti mesto tega prstana družega jako preprostega, na kojem bode beseda „Toujours“ („vedno“)“

„Toraj, Gaston!“ reče ona zapazivši, da se obotavlja.

„Poslušaj, preljubi! Ako me bodeš še tako ljubil, ko se vrnem iz Bordeaux-a, kakor me sedaj ljubiš, potem hočem vsprejeti tvoj prstan z diamanti in nositi ga večno. Sedaj pa pojdi — ne smem zamuditi se.“

„Moja kočija je spodaj; Te li ne smem peljati v gledišče?“

„Ne — moram se še napraviti. Zdravstvuj!“ Pod mu roko, in on jo viteški poljubi, predno počasi odide.

Jovana se pripravi v gledišče, imela je vlogo od „Fille du regiment“ (od polkove hčere). Bila je bleda in vtrujena.

Bolestno zastoče, ko ugleda lepo obleko, ki je bila za njo pripravljena. — Uboga Jovana!

(Dalje prih.)

obrača do čeških politikov, zlasti do Riegra, da bi naredili konec tacim agitacijam. Češki listi pa odgovarjajo „Nemzetu“, da Čehi pač nima nobenega „uzroka“ ozirati se na Ogre, ki nikjer ne podpirajo češke politike in so se celo ustavljali proti češkemu tekstu na bankoveih.

Vnanje dežele.

Bolgarsko prašanje. V Parizu se boje, da se bolgarsko prašanje zopet poostri in obžalujejo, da nekatere velevalisti Bolgarom dajo potuho. Rusija je trdno sklenola, da tudi v skrajnem primerljaju Bolgarije ne zasede, kar v francoskih političnih krogih odobrujejo. Francoska bi Rusijo pri uredbi bolgarskega prašanja rada podpirala. Najboljše sredstvo za pomirjenje Bolgarije bi gotovo bil odstop sedanjih vladarjev. Ako bi se zvezale srednje evropske velevalisti in storile potrebne korake, gotovo bi druge vlade rade pristopile in to bi zadostovalo za naglo rešitev bolgarskega prašanja.

Ruski poslanec Lobanov je avstrijskej vladi naznanil, da ima ruska vlada mirne namene in da pod nobenim načinom Bolgarije ne zasede. — Bolgarska vlada hoče sklicati k malu sobranje trdeč, da ljudstvo zahteva, da se knez izvoli.

Angleško vlado tarejo tudi druge skrbi, v srednji Aziji se godé reči, ki so nevarne za angleško Indijo. V Avganistanu se je zoper emirja, zaveznika Angležev, uprl mogočni rod Ghilzai, ki ima v oblasti strateško jako važni Kabul. Ako ta rod zmaga, odpre lahko Rusom pot v Indijo. Rusi so tudi to priliko porabili in začeli prepričevati emirja zaradi posestva Cham-i-Sab. Vsled tega je angleška vlada nemudoma poslala v Petersburg poslanca, da se dogovori zastran avganske meje.

Angleška vlada je dobila poročilo, da so zadnji četrtek pri Joughall-u zapazili z dinamitom naloženo ladijo, ki je prišla iz neke ameriške luke. Vlada je zaukazala, naj se zapró sumljive osebe, ki bi hotele na suho stopiti.

Irsko prašanje dela angleškej vladi vsak dan večjo preglavico, in kakor se iz Londona poroča v „Polit. Corresp.“, nema vlada več drugega izvolja, nego da razpusti državni zbor, sicer vstane na Irskem splošen upor. Gladstone-ova stranka bo vsej deželi priporočala upor zoper irski prisilni zakon, da s tem vlado prisili k razpustu državnega zbora; Gladstone je uverjen, da pri novih volitvah zmaga njegova stranka.

DOPISI.

Iz Divače, 10. aprila 1887. Izlet dunajskih turistov na 9. aprila t. l. v Divačo, se je resnično izvrstno in slovesno izvršil. občinski odbor divaški je delal več dni priprave za slovesni sprejem in lepo razsvitljavo nove vilenice, katera se je tudi dobro obnesla; mnogoštevilne luči so v jami lepoto narave močno povzdignole v začudenje in strmenje vseh ogledovalcev.

Slovesnost se je vršila v tem sporedu: Prihod društva je bil naznanjen zvečer ob 9¼ uri s posebnim vlakom, na lepo s zastavami in lučmi okrašeni kolodvor, na katerem je pričakovalo mnogo domačega občinstva in gospodov iz Trsta od tržaškega Touristen-Cluba, kateri so dunajske turisti tukaj pozdravili, domača godba iz Rodika je pri prihodu vlaka na kolodvoru zasvirala cesarsko himno in dunajski alpinisti so izstopili k večerji, katera je bila na kolodvoru za 250 oseb pripravljena od tukajšnjega gospoda Pečnika, postajnega gostilničarja, kateri je skrbel za točno in redno postrežbo v splošno zadovoljnost izletnikov in mariborska južno-železniška godba, obstoječa iz 22 mož, katero so z saboj pripeljali, zasvirala jim je med večerjo več komadov, po večerji točno ob 10. uri stopijo zopet v vozove in vlak oddrda proti vilenici, katera je bila krasno za sprejem pripravljena; na poti pred železnico so vihrale cesarske in narodne zastave, nad vratmi vilenice je stal napis: „Kronprinz Rudolf Grotte, Entdeckt 1884 und eröffnet am 10. April 1887.“, katero ime je vilenica vdobila z dovoljenjem njegove visokosti cesarjeviča Rudolfa pri obisku te jame. V vilenici je bil napravljen velik slavolok, na katerem je bilo spredaj zapisano: „Willkommen“ in od zadaj „Auf's Wiedersehen“. Poseben odelek vilenice se imenuje „Prinz Coburg Grotte“. Pred vhomom tega oddelka je bilo napisano „Prinz Coburg Grotte“.

Prihod vlaka do vilenice je naznanil strel topičev in ko se vlak ustavi, zasvira domača godba in izletniki korakajo veselo z spremljevanjem dveh godeb k vilenici,

kder jih neki gospod od društva pred vilenico vstavi ter v kratkem jedernatem nemškem govoru izrazi namen današnjega izleta, na kar so mu vsi pričujoči zaupili trikratni „hoch“ in korakali dalje ogledat si čudo in lepoto nove podzemeljske jame, o katerej so se pohvalno izrekli in se niso mogli načuditi naravnej njenej lepoti in krasoti; bavili so se v vilenici dve uri in potem zopet odšli z vlakom med sviranjem godbe in pokaanjem topičev proti Lupoglavi v Istri, kder so izstopili in šli drugi dan na velikonoč zjutraj na hrib Učka.

Tukaj pa smo imeli še drugo jutro godbo in streljanje topičev pri vstajenju in pri sv. maši v cerkvi, to je napravilo pri našem ljudstvu, katero ni v cerkvi godbe navajeno, dober vtisek in svetemu opravilu večo svečanost.

Za danes osem dan, to je za belo nedeljo, pa je zopet prav ta domača godba, ki je svirala pri svečanosti otvorjenja vilenice najeta, da bode svirala pri javnem plesu, kateri bode na belo nedeljo, to je, na spomin blagoslovljenja cerkve ali opasilo v Divači.

Z Brkinskih hribov v Kozjanah dne 3. aprila 1886. (Naše šolske zadeve in nekaj drugega). V 26. številu ljube nam „Edinosti“ nam očita gosp. dopisnik pod naslovom „Iz Kozjan“, da smo sami tega krivi, da ni še šole in učitelja v Kozjanah; šola nam je v resnici krvavo potrebna, a on ni povedal tega, da v naši Materiskej županiji je menda 6 učiteljev vslužbenih, a ste le dve šolski poslopji, za katere ni treba, da bi se zidale, a druge štiri so v najemnih hišah. Tega se tudi naša vas ne bode strašila, da ne bi s časom kolikor toliko potrebnega poslopja za šolo postavila, reči se more, da v vseh brkinskih vasicah ni ena ni toliko storila v malo letih, kolikor prav naša vas z 40 gospodarji, to je v 13 letih, kar nas je delo stalo pri zidanju novega zvonika, naprave vseh treh novih zvonov — pa napeljave vode po cevih v vas; nas je vse to delo stalo blizu 9000 gld. in to ni majhen znesek v primeri malo gospodarjev.

Rekli smo, da smo tri prošnje poslali na dotična mesta, a na nobeno nismo dobili odgovora in ne odloka zaradi vpeljave šole na Kozjanah. Res je to, da so omenjeni gospodje prišli kakor gosp. dopisnik sam pravi, pogledat na Kozjane, a tudi ti gospodje nam niso ničesa odločili. Sobo za šolo imamo prav lično in prostorno pri Luki Ražem števil. 21, podžupanu tukaj, a za stanovanje in potrebe učiteljeve pa pri Jožetu Drožina števil. 23.

Da bi se imela pa nova šola ali šolsko poslopje zidati, za to imamo tla, les in kamenje, tega ne bo treba kupovati, le kar se tiče dela in naprav, morala bi nam viša šolska oblast pripomagati, ona ima tudi dolžnost to storiti, saj tudi mi z svojimi davki zidamo druge šole.

Iz nič ni nič, pravi dopisnik, to mi radi potrjujemo; mi v resnici trkamo, pa vender se nam ne odpre; prosimo, ker smo tega potrebni, pa se nam ne da. Da bi le prišli do tega, da bi nam poslali učitelja. Sicer pa je svetu dobro znano, da smo mi za več stvari prav dosti zapuščeni, kar ne bi imelo biti, naše vozne ceste so menda najslabše mej vsemi brkinskimi vasmí, vso to zimo ni šel do zdaj ni en voz iz vasi, da bi kaj na prodaj peljal; po naši sedanji voznji poti na Tatri so vedno veliki zameti in zapovedi ni od nikoder, da bi se Tatercem zdalej vasi na poti sneg odkidal, le za rubeže imajo Taterci veselje. Kaj vrže Kozjanec dobra letina, če zaradi slabih poti ni moči nič izvoziti? Vi oblastniki, poravnajte nam take v nebo vpijoče krivice, storite nam to, kar po pravici nam gre.

Lanskega leta je bilo še precej sadja: jabolk in česp, koliko bi nam koristil učitelj, da bi se naša mladina učila o tem, kako naj bi se gleštalo sadonosno drevje, katero tukaj raste v vsakej grapiči!

Tedaj kličemo: Dajte nam učitelja, vse drugo bo takoj napravljeno.

Podpisani: gospodarji kozjanski.

Iz Gorice 1. aprila 1887. [Izv. dop.] — Posojilnica — Vseučilišče. — Minoli teden je imela tukajšnja ljudska posojilnica svoj letošnji občni zbor. Iz posojilničnih računov se je pokazalo, da je imela o minoletem letu okoli 30.000 f. prometa ter da deležem pripada 5%. Rezervni fond je narastel na skoro 500 for. Vse to nam kaže, kako lepo se je ta ustanov v tako kratkem času razvil in kako se ljudstvo zanj zanima. Ljudske posojilnice so dandanes velike koristi in le želeči je, da bi se jih po deželi in v trgih

več ustanovilo, kajti tedaj zatekel bi se kmet in mali obrtnik v potrebi do teh zavodov ter mu ne bilo treba izposojevati si denarja pri oderuhih in pijavcih.

Boljše je na vsak način, da kapital ostane v rokah naroda, nego da se z njim bogaté tujci in drugi špekulanti ter pri tem še ubozega kmeta in obrtnika odirajo in v nič mečejo. Potreba slovanske banke je tudi pri vas v Trstu očita, kar so tamošnji rodoljubi samisprevideli ter lansko leto pravila enake banke osnovali. O dejanstvenem osnovanju pa ni še ničesa slišati. Ta velekoristna ideja menda ne zaspí uže v začetku?

Po železu treba tolči, dokler je vroče, kajti ko se ohladi, potem je ves trud zastoj. Enako se mi zdi tudi umestno pogrevati in sploh govoriti o toliko razupitej laškej univerzi v Trstu. Primorski Lahoni menijo uže, da je ta zavod „factum finitum“ ter govoré o njem, kakor bi v Trstu uže bila postavljena velikanska stavba v ta namen ter na njej plapolala uže laška trobojnica! Reporterji in dopisuni v lahonske liste sanjajo uže, kako bi moralo to visoko laško učilišče biti preustrojeno — pardon! — ustrojeno ali vrejeno, ker še ne obstaja — namreč tako, kakor vseučilišča onkraj meje! — Slušateljem moralo bi biti dovoljeno tirati lahonsko protiaustrijsko politiko; vsa vredba morala bi biti enaka onej na vseučiliščih po Italiji; profesorji, ker jih v Trstu ni zadosti, morali bi priti iz Italije itd. — Pred vsem bode pa treba na pomoč poklicati modro židkinjo „Corrierevo“, da nasvetuje laške strokovnjake o tej zadevi. Zadnjič je uže priporočevala v svojem umazanem listu, da bi se pri osnovanju nove univerze pred vsem moralo ozirati na menenja laškega pisatelja Cogliolo, ki v nekeji svojej knjigi priporoča raznovrstnih predugačb vseučilišč, a kar je najbolj čudno, vseučilišča po Italiji on vsa zameta v tem, ko navaja kot vzore nemška vseučilišča.

Ker so pa univerze v Avstriji tako vrejene, kakor v Germaniji ter zadnje omenjeni laški pisatelj hvali, mora se človek skoraj smijati „Corrierevej“ učenosti in modrosti, ko nasvetuje prevredbo. — Sicer pa Lahoni pijejo na račun medvedove kože, kiše v gozdu veselo skače. Italijanska univerza v Trstu nema pravice do obstoja, ako se ob enem ne ustanovi tudi slovanska.

Vlada sama ne bode še dalje tako neprevidna, da bi gojila na svojih prsih kačo, ki bi jo bode potem vjedala. Upamo tedaj, da te lahonske skomine ostanejo le skomine.

Iz Goriškega — na velikonočni torek. — Z brošuro, katero ste omenili v svojem zadnjem cenjenem listu, vstregel je g. dr. Rojic jako svojim volilcem.

Slišali smo pač v deželni dvorani 10. in 11. januarja t. l. dotično temeljito, vlevažno in znanstveno interpelacijo, brali jo bomo tudi v tiskanem poročilu deželnozbornskih obravnav — ali dovršeno celoto zvedili smo le tem potem, ker interpelacijo utemeljiti in izročiti bil je dr. Rojic prepričen. Glavni namen Rojčeve interpelacije je bil, da bi bolnišnico in nornišnico usmiljenih bratov v Gorici prisilili uvesti in izvesti, kar je neobhodno potrebno in postavno za javne zavode te vrste.

Prebiraje omenjeno brošuro, najdemo mnogo navedenih in utemeljenih slučajev, zakonom in raznoterim ministerskim naredbam nasprotujočih; h koncu pa zelo pomenljivo opazko, da bi imel dr. Rojic še mnogo odkriti v administrativnem in moralnem obziru.

Podi prtilničnih sob so pod zemeljsko gladino. V te sobe, katere z redkimi izjemami nimajo ne peči, ne oddihali, ne dovoljne svetlobe sprejemajo blazne možke in ženske gujetene v pravem pomenu besede drugega na drugem. Huda bolezen se je pred tremi meseci vgnjezdila v bolnišnici in nevarnost ostane pri takih razmerah velika tudi, ako bi ne bilo dokazano, da je kolera. — Prav čuditi se pa moramo beroč o mrtvašnici, ki nima niti primerne prezračila, niti peči, da truplo lahko zmrzne, namesto da bi morebiti oživilo. Mrtvašnica pa tudi ni na samem, ampak nad njo je soba za 10—13 bolnikov, kateri so v observaciji. Prostor ta bi bil edino primeren za kaznenjce, ne pa za ljudi, kateri morajo zblazniti, tudi ko bi še ne bili, ako vedo, da imajo pod seboj mrtvašnico. Ledenice, katero si napravljajo skoraj vsi gostilničarji in premožniše hiše, nimajo v bolnišnici, ampak letati morajo po led celo do Katerinija. Najžalostnejši vtis pa provzroči na čitatelja neopustljiva resnica, da ni za blazne, ka-

Pri teh in še drugih v brošuri navedenih razmerah v tukajšni bolnišnici godi se našim revnim bolnikom huda krivica, občinam se pa provzročuje vsako leto večje bolnišnične stroške. Stari pregovor: „vox populi, vox Dei“ je tukaj v vsakem obziru na svojem mestu. Ljudstvo samo sodi tukajšno bolnišnico. Bolniki hodijo si iskat zdravlja v tržaško bolnico, za katere morajo občine skoraj polovico več plačevati. V goriški bolnišnici je namreč taksa za domačine v III. razredu samo 40 kr., ker diferenco do 70 kr., katero morajo za isti razred plačevati tujci, izplačujejo si usmiljeni bratje iz zapuščin in podpore deželnega zaloge. Najbolj občutijo tedaj te protizakonite ramere v goriški bolnišnici usmiljenih bratov bolniki in občine, katere bi se morale resno oglasiti pri namestništvu, da se vendar enkrat zboljša in uredi tukajšna bolnišnica, kakor zahtevajo razne postave in ministrske naredbe za javne zavode te vrste.

Nadvojvoda Karol Stefan je dospel
včera j popoldne z jahto „Fantasie“ v Trst.
Volitve v tržaški mestni zbor. III.
volilni razred voli danes mestnega svetov-
valca, v soboto pa ima I. razred izbrati
dva. Danes bode morda izvolen Guido pl.
Porenta, ker nima nobenega protikandidata.

Davki v mestu Trstu. Pri tržaški mestnej blagajnici se je v letu 1887 vplačalo 2.127.776 gld. 81½ kr., in sicer 553.367 gld. 67 kr. za mestni račun in 1.594.409 gld. 14½ kr. državnih davkov.

Čudna zapoved. Straže javne varnosti so imele sedaj na vozovih društva "Tramvay" prosto vožnjo. Zdaj pa je ravnateljstvo tega društva odredilo, da se sme na vsakem vozu samo en stražar zastojati voziti in ako stopi na voz še drug, mora ta vožnjo plačati, kakor vsak drugi, gost. Moral bo tedaj stražar odslej vsak voz od daleč uže natanko pregledovati, da se prepriča, ako se ne vozi uže na njem koji drug, kateri bi zavrl prosto vožnjo.

Žalostno znamenje. Nek policijski stražar, po rodu Slovenec, ali po mišljenju „pure sangue“ je prišel na velikonočni pondeljek v kavarno D., ter jako surovo napadel necega gospoda, ker ga je videl čitati „Edinost“. — Čudno, da ljudje koji imajo nalogo čuvati javni red in mir, z enakimi izgredi dajó rúdeckarjim lep izgled ter širijo strast in srd proti vsem, kar je Slovansko, — naša stvar pa rudi renegatstva še ne bode propadla.

Tržaške novosti:

Po praznikih. Veliki teden nisimo sicer imeli dežja, ali močan veter je bril od četrтка počenshi do denes. Na veliki četrtek in petek je na tisoče ljudstva romalo od cerkve do cerkve, da obiše božje grobe. — Najlepsi božji grob so napravili OO. kupcuni na Montuci. Božja služba v vseh cerkvah je bila močno obiskana:

Vse tri procesije, so se vršile v najlepšem redu in uprav veličastno; pa vendar ni bilo brez pohujšanja, kajti nek lahonček je gledal procesijo Sv. Antona starega, pa se ni odkril niti pred Rešnjem Telesom. To je nekatere verne tako razžalilo, da je nekdo stopil pred gospodičca in mu ukazal, naj se odkrije, ali pa se precej oddali; rajše nego se je odkril, oddalil se je z ironičnim smehom. Ko pa je procesija jezuitske fare šla po velikem trgu mimo kavarne „Specchi“, sta dva markerja ondotne kavarne tudi pokrita in z nekim ironičnim smehom gledala procesijo ter se nista odkrila niti pred S. R. T.; to je zapazil nek duhovnik in oba opominjal, naj se odkrijeta. Ker pa tega nista storila ter se celó iz duhovnika norca delala, arotirala ju je navzočna straža; bila pa sta le nekoliko ur v zaporu, in pol. komisar ju je izpustil, češ naj ju toži cerkvena oblast. Oba ta izvrstna možakarja je treba pač svetu naznaniti, da bode vedel, kje tiče modrijani „liberi pensatori“, zoveta se Anton Mischon, rodoma iz Dalmacije, Federico Zorni, rodoma iz Bolonje na Rimskem. Oba ta apostola brezverstva priporočamo gospodarju „Caffè Specchi“ in gostom, ki zahajajo v ono kavarno, mej katerimi je vendar večina dobro misleča gospoda, uradniki, trgovci itd.

Nagla smrt Gospa Karolina vdova Damiani, stara 44 let, pripeljala se je v ponedeljek zvečer na svoj dom, hšt. 4 ulice Giulia. Komaj je stopila na prag, zgrudila se je hipom mrtva na tla. — Prihitel je dr. Germonig, toda pomoči ni bilo več.

O g e n j. V pondelek zvečer je nastal ogenj v stanovanju stavca C. Z., v 4. nadstropju hiše št. 19 ulice Fontanone. Domačini so pogasili ogenj, predno so še prispeli ognjegasci.

Policijsko. Tatovi so vlomili v delavnico čevljarja Avgusta D. v ulici Sette Fontane št. 2. ter odnesli škornje in usnje v vrednosti 25 gl. — 20letni Mojzes D. je pretil svoji materi z nožem. Spravili so ga pod ključ. — Nek čevljar je razbijal v kavarni „Alla nuova Stella polare“ ter pretepal tudi natakarja, koji ga je hotel pomiriti. Z velikim trdom so spravili pijanca na policijo. — Brivec Franjo Dusatti je poskušal z nekatrimi prijatelji v ponedeljek vince v Škedenju. Noge so mu postale težke in ker je morda mislil, da ima peruti, zavalil se je po hribu navzdol in si dobro butico razbil. Odveli so ga v lekarno ter ga obvezali. — Peka Ivana G. so zaprli, ker je zapil svojemu gospodarju 7 gld. 50 nč.

Sodnijsko. 56 letni Ivan Bortolomei, bivši kurjač na Lloydovem parniku Medea, bil je obsojen na 2 meseca ječe. Njegov branitelj je vložil takoj pritožbo zoper osodbo. — 32 letni Josip Bosich iz Saborja je dobil radi hudočinstva težkega telesnega poškodovanja 7 mesecev ječe. — 22-letni kavarnar Marko Debortoli je bil obsojen včeraj na 3 mesečno ječo, ker je po nekem prepisu sè sorodnico Eliso Derosa isto z nekim železom težko ranil.

Prazniki na Reki. V nedelje je obiskalo Reko dunajsko pevsko društvo in priredilo opoldne v mestnem gledališču koncert, na korist mestnih siromakov, katerega se je udeležilo najodličnejše prebivalstvo mesta. — Tudi dunajsko društvo turistov se je obiska udeležilo. — Popoldne je bil izlet v Opatijo, kder so napravili pevci cesarevnej Štefaniji podoknico. — Zvečer so bile hiše in ladije krasno razsvetljene ter je trajalo veselje do pozne noči.

Za pirhe. Težak Josip Ajdič iz Postojne je prišel včeraj v bolnico, da mu obvržejo rano na glavi, kojo je dobil nekde od prijatelja „za pirhe“; toda kje in kdaj je to bilo, o tega ne ve nič. — Čevljar Karol K. se je pri kozarcu sprl z Mihalom Medoet ter ga tako naklestil, da je moral ta v bolnico, čevljarja pa so prijaviili sodniji. — Kaj vsega ne provzroči vino!

Deca milijonarke. V Londonu je oženil leta 1869 tokar Tomaž Hammond 18letno Ano Lang. Nevesta je prinesla samo 40 funtov šterlinov (400 gl.) dote, vendar je bil zakon nekaj let prav srečen, kajti porodila je mlada žena dva sina. Leta 1874 pa je podedoval oče mlade žene bogat rudnik bakra ter pridobil čez noč veliko premoženje. Se ve, da je novi milijonar sprevidel, da njegov priprosti zet nikakor ne spada v nove sijajne razmere in dogovoril se je se svojo hčerjo, da plača njenemu soprogu ogromno svoto, ako se hoče od svoje žene ločiti. Toda vrli rokodelce jima je odgovoril, da si on bogatije ne želi, kajti zasluži si pošteno svoj vsakdanji kruh; ako pa hoče njegova žena iz hiše, jo on ne zadržuje, sina pa hoče oba pri sebi obdržati. Tako je tudi vse ostalo; sina sta obiskovala šolo in potem vstopila v delalnico svojega očeta ter sta poštena rokodelca. Večkrat je gizdava žena v krasnej kočiji srečala svoja sina, koja sta peljala voziček sè predmeti svoje obrti. To jo je grozno peklo ter je svojega bivšega moža tožila, da mora svoja sinova uže zdaj na tak način odgojiti, da bodeta razumela razmerno živeti, kader podedujeta njeno ogromno premoženje. Toda vrla sina sta izrekla, da sta se svojim stanjem popolnoma zadovoljna, ter ne marata iti k svojej materi. Tako sta še danes sina milijonarke priprosta rokodelska pomagaca. Ali ni to redka poštenost na tem svetu?

Gališki les. Mnogo galiških trgovcev z lesom je poslalo trgovinskemu ministerstvu spomenico, v kateri prosijo, naj se voznina lesa iz Galicije v Italijo skoz Trst in Kormin zniža. Vloga se opira na to, da je izvožnja lesa, posebno žaganic, na Nemško od 3.11 milijonov metr. centov v letu 1885. na 1.47 milijonov metrič. centov v letu 1886. padla. Najhujše so pri zadete žage na gališkej postranski železnici, ker zgubile so promet na Nemško, visoka voznina v druge daljše kraje pa izvožno ovira. Ogerska voznina na Reko in v Trst znaša za kilometer in voz 12.7 do 12.8 kr., iz Galicije pa 14.8 do 16.6 kr. Pri lesu znaša voznina po železnici 30 do 40 odstotkov njegove vrednosti; s tako različnimi vozninami pa ni mogoče tekmovati. Prosilci se obračajo na vlado, naj ves svoj vpliv porabi pri dotičnih železnicah v to, da se voznina za vso pot iz Galicije do Trsta in Kormina zniža na 12 kr. za kilometer in voz z 10.000 kilogrami. Le potem, če se to zgodi, bode gališkim, na postranski železnici stoječim žagam mogoče tekmovati z ogersko lesno trgovino na Reko. — Za Galicijo bi to gotovo dobro bilo, ali lesno trgovino iz slovenskih dežel bi to popolnoma uničilo, ker uže zdaj jej je lesna trgovina iz Galicije v silno škodo.

Železnica čez Ture planine. Solnograška trgovinska zbornica je zopet skle-

Železnica čez Kavkaz. Rusko ministertvo za promet je sklenolo zgraditi železnico čez Kavkaz. Izvrši se železnica od postaje Darz-Koh, na vladikavškeje železnici, do postaje Gori na zakavkaškeje železnici. Stavbeni troški so proračunani na 46.500.000 rubljev. Dolgost vse železnice bo znašala 183 vrst, mej katerimi spada 17 vrst na predore.

Prekop ožine mej Črnim in Azovskim morjem. Po načrtu vojvode Leuchtemberškega se ima zvezati Črno morje z Azovskim morjem po morskem kanalu, ki ima presekatiti ožino, vezočo krimski poluotok s Tavrijo. Kanal ima biti 12 čevljev globok in 65 čevljev širok; na obeh kanalovih konceh se imati napraviti luki. S tem bi se pot mej Odeso in Nikolajevim, pa tudi mej posameznimi lukumi Azovskega morja zelo skrajšala in ugodno bi to bilo za varnost prometa, ker je morskava ožina pri Krču, ki drži iz Črnega v Azovsko morje, zaradi silnih viharjev zelo nevarna.

Hristos voskres. S tem pozdravom poslal je v „svetloje voskresenje“ (veliko nedeljo) začetnik družbe sv. Cirila in Metoda, gospod Ivan Vrhovnik tej družbi sto goldinarjev. Prepisal je svoje poslanjke: Mesto slovanskega velikonočnega poljuba tlačnemu narodu svojemu pošiljam „družbi sv. Cirila in Metoda“ stotak. — Slava blagemu možu!

„Vrtec“, časopis s podobami za slovensko mladino, prinesel je v svoji 4. številki od 1. aprila sliko Frana Erjavca, slovenskega pisatelja, s kratkim življenjepisom, v katerem so navedena ranjkega glavna dela, in z lepim opominom do mladine, naj se uči od njega pridnosti in delavnosti. Lepšega spominika ta izvrstni list ni mogel postaviti ranjkemu Erjavcu.

— Stariši naročajte ta list za vašo učečo se deco!

„Angeljček“, otrokom učitelj in prijatelj, — zove se nova knjižica s podobami, debela 48 strani v 8°, katero je izdal Anton Kržič kot I. zvezek večje zbirke v Ljubljani tiskom „Kat. tiskarno“. V raznih povestih, poučnih in zabavnih, razkazuje otrokom življenje bogoljubnih vrstnikov ter jih unema k temu, kar je lepo in pošteno. Knjižica stane 12 kr.

Nova skladba. Sveta maša: „V ponižnosti klečimo“ za mešani zbor s spremeljevanjem orgel, zložil in prečistitemu gospodu Franu Ilovjarju udano poklonil Janez Laharnar, organist na Št. Viški gori. Založil skladatelj, tiskali Blaznikovi nasledniki, prodaje skladatelj po 50 kr., pošta Tolmin.

Raznim gg. naročnikom, kateri so reklamirali beletristično prilogo k št. 29. »Edinosti« opazujemo, da k tej številki priloge nismo izdali, temveč ista sledi zopet v št. 31.

due 12. aprila.

Enotni drž. dolg v bankovcih	—	—	—	gld	81 —
„ v srebru	—	—	—	„	81·95
Zlata renta	—	—	—	„	113·—
5% avstrijska renta	—	—	—	„	97·10
Dolnice narodne banke	—	—	—	„	876·—
Kreditne delnice	—	—	—	„	254·20
London 10 lir sterlin	—	—	—	„	127·20
Francoski napoleondori	—	—	—	„	10·06
C. kr. cekini	—	—	—	„	5·98
Nemške marke	—	—	—	„	62·4 1/2

Izjava občinskega zdravnika. Riva di Trento. Švicarske kroglice lekarničarja R. Brandt-a se vporabljal za-se in tudi sem jih propisaval svojim bolniki, ter so te švicarske kroglice zoper slabo probavljanje izvrstno sredstvo, koje bodem vedno rabil. — Dr. Armani-Giand, občinski zdravnik. — Lekarničarja R. Brandt-a švicarske kroglice se dobivajo v lekarnah v škatljici po 70 novč., toda paziti je treba na beli križ v rudečem polju in na podpis R. Brandt-a. (8)

Poslano,')

Podpisani odsek priporoča mesto gg. Sinkoviča, Stera in Indiharja, ki so se odpovedali, da volijo volilci v nedeljo pri občnem zboru ta la gospode:

Kosovel Valentin in Renčelj Josip za
odbornika in Novak Jerneja za namestnika.

Za volilni odsek :
Andrejčič Franjo, načelnik odseka.

*) Za stvari pod tem naslovom je uredništvo toliko odgovorno, kolikor mu postava veleva.

